

označenou, je bezdůvodnost stanoviska jejího patrna již z toho, že cit. předpis plat. zákona nebyl recipován zákonem č. 70/30, a to ani v § 1 odst. 1, ani v § 5.

Pro určení pensijní základny z četnického přídavku neobsahuje zákon č. 70/30 vůbec žádné sazby. Paragraf 154 plat. zák. č. 103/26, který jest v prve zmíněném zákoně v § 1 odst. 1 citován, stanoví jen, že pensijní základnu tvoří vedle služného přídavky, které jsou výslovně označeny jako započítatelné pro výměru výslužného. Které to jsou, stanoví právě § 51 vl. nař. č. 96/30. Převodová ustanovení plat. zák. č. 103/26 mají na zřeteli, pokud se týká četnických gážistů mimo hodn. třídy, pouze stanovení služného a lze tudíž podle nich určití pensijní základnu staropensistů jen vzhledem k služnému, nikoli k četnickému přídavku. Z toho nutno usuzovati, že zákon č. 70/30 nemíní měnití dosavadní ustanovení, která platila v příčině četnického přídavku v době skončení činné služby toho kterého četnického gážisty mimo hodn. třídu jakožto staropensisty. Ježto pak vládě nebylo v § 5 zák. č. 70/30 uloženo, aby stanovila předpisy pro určení pensijní základny staropensistů, pokud se týče všech složek pensijní základny, podle sazeb plat. zák. č. 103/26, nýbrž jen že nesmí tyto sazby v mezích převodových předpisů překročiti, nelze shledati, že by ustanovení § 51 vl. nař. č. 96/30, jímž vláda vyslovila, že »pensijní základna určená podle první části tohoto nařízení se zvyšuje u četnických osob o četnický přírůstek . . . v té výši a potud, pokud jej měly při skončení činné služby«, odporovalo zákonu.

Shrnuv tyto vývody, dospívá nss k právnímu názoru, že četnický strážmistr I. třídy ve smyslu nař. býv. min. zeměbrany ze 4. června 1914 Dep. XX č. 3005 (Věstník četnictva č. 11/1914) nemá nárok, aby při úpravě odpočivných platů podle č. 70/30 zvýšena byla pensijní základna, určená podle ustanovení části první vl. nař. č. 96/30, o četnický přírůstek, o němž mluví § 148 odst. 2 plat. zák.

Jak nesporno, přiznal žal. úřad st-li do pensijní základny, určené podle první části vl. nař. č. 96/30, přírůstek 600 Kč, který st-l dne 1. srpna 1914, tedy v den skončení činné služby, pobíral. Neporušil proto nijaké subj. právo st-lovo.

Č. 10.485.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slovensko): Promlčení dávky počíná pro zcizitele dnem, kdy nastal převod nemovitosti (dáv. pravidla č. 143/22).

(Nález ze dne 10. dubna 1933 č. 6467.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 10.480/33.

V ě c: Dr. Mikuláš Z. v Budapešti proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou trhovou ze 3. února 1923 prodal Juraj K. jako plnomocník st-le a jeho manželky, vykázaný plnou mocí z 2. února 1922, dům v T. za 1,400.000 maď K. Platebním rozkazem ze 7. září 1928 byla z převodu toho vyměřena dávka z přírůstku hodnoty ne-

movitostí st-li na základě nabývací ceny podle smlouvy z r. 1917 per 65.000 Kč a zcizovací hodnoty 140.000 Kč, ustálené podle úředních pomůcek. Odvolání, namítající jednak promlčení dávky, jednak brojící proti zcizovací hodnotě, bylo postupem instancí, posléze nař. rozhodnutím zamítnuto.

Podle stížnosti podané na toto rozhodnutí jsou na sporu dvě otázky, totiž, zda právo vyměřiti dávku jest promlčeno, a pak, zda správně byla zjištěna zcizovací hodnota jako základ vyměření dávky.

Co se týče otázky promlčení sluší uvážiti:

Převod stal se 23. ledna 1924, neboť smlouva trhová, již byl dům v T. prodán, i když byla podle tvrzení strany uzavřena v prosinci 1921 resp. v lednu 1922, a podle písemné smlouvy ve spisech uložené dne 3. února 1923, podléhala schválení podle § 4 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. a podle nař. min. pro Slov. z 12. ledna 1919, č. 11 a schválení toto bylo teprve 23. ledna 1924 užším výborem při župním úřadě v T. uděleno, takže podle § 1 odst. 4 dávk. prav. vl. nař. č. 143/22 nastal v daném případě převod teprve dnem, kdy smlouva byla schválena (viz Boh. A 7569/28, 8404/20).

Zda st-l, prodávaje nemovitost, mohl s dávkou počítati čili nic, je lhostejno, neboť předmětem zdanění není zisk, který se prodejem ve jmění zcizitele realisuje a číselně projevuje, nýbrž objektivně daný přírůstek hodnoty nemovitostí, který se postihuje podle stavu v době převodu, jak dobu tu určují dávk. pravidla (srov. Boh. A 794/21).

Cit. pravidla ustanovují v § 27, že o promlčení dávky platí táž ustanovení, jako o promlčení daní přímých. Poněvadž převod, jak uvedeno, se stal 23. ledna 1924, a dávková povinnost vznikla tímto dnem, nelze otázku promlčení vyměřovacího práva ve smyslu § 27 dávk. prav. posuzovati podle předpisů zák. o přímých daních č. 76/27, který se vztahuje jen na daně za léta 1927 a následující, nýbrž podle předpisů zák. článku XI:1909 ve znění článku LIII:1912, a to těch ustanovení cit. článku, která se týkají promlčení daní přímých. Po té stránce ustanovuje § 85 zák. čl. XI:1909 ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912 toto: Přímé a nepřímé daně, po způsobu přímých daní vybírané. pohledávky a dluhy, posléze poplatky, promlčují se v následujících případech: 1. když nebyly vyměřeny do 5 let počínaje od toho dne, kdy a) daňový objekt, pokud se týče daní povinný příjem vznikl, nebo ohledně daré důchodkové a vojenské taxy, kdy daňová povinnost nastala ..., d) kdy právní jednání, tvořící základ poplatku, k vyměření poplatků bylo hlášeno. Z těchto ustanovení jest zřejmo, že den, od kdy počíná promlčení, ustanoven je při daních od toho dne, kdy vznikl daňový předmět, resp. kdy nastala daňová povinnost a jen při poplatcích od toho dne, kdy poplatné jednání bylo ohlášeno.

Poněvadž podle pravidel o dávce z přírůstku hodnoty platí pro promlčení této dávky ustanovení, která platí pro přímé daně, a poněvadž při těchto daních promlčení počíná běžeti od dne, kdy daňový objekt, resp. daňová povinnost vznikla, nutno hájiti, že promlčení pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti na Slov. počíná pro zcizitele tím dnem, kdy ve smyslu § 1 dáv. prav. nastal převod nemovitosti, a tím jeho dávková povinnost. Jest pravda, že podle § 16

dáv. prav. každý zcizitel je povinen do 14 dnů zcizovací jednání, jež je základem převodu, oznámiti. Poněvadž však dávková pravidla na nesplnění této oznamovací povinnosti, pokud se týče promlčení dávky, nepřipínají žádných důsledků, a vzhledem k přesné dikci § 27 dáv. prav. je vyloučeno použití na dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti analogicky ustanovení daných pro promlčení poplatků, dlužno z toho usuzovati, že promlčení dávky počíná běžeti dnem vzniku dávkové povinnosti, t. j. pro zcizitele dnem převodu.

Poněvadž za den převodu jest pokládati den schválení trhové smlouvy, t. j. den 23. ledna 1924, promlčecí doba pak jest 5letá a počíná v daném případě 23. ledna 1924, nelze tvrditi, že by dávka byla promlčena, když dokonce již platební rozkaz byl vydán 7. září 1928.

Stížnost brojí dále proti zcizovací hodnotě.

Žal. úřad uznal, že zcizovací hodnota byla právem stanovena na základě úředních pomůcek, poněvadž st-l nepodal sám přiznání, a Juraje K., který podal přiznání za něho, nelze pokládati za zmocněnce st-lova, poněvadž nepředložil písemné plné moci ve smyslu § 18 dáv. prav. Opřel se tedy žal. úřad především o preklusi st-le podle § 16 odst. 1 dáv. prav.

Nss neshledal toto stanovisko správným. § 18 dáv. prav. nepřichází tu vůbec v úvahu, poněvadž se nejedná o to, zda vyzvání k přiznávce bylo účinně doručeno zmocněnci — byloť doručeno přímo straně a účinnost tohoto doručení není popírána —, nýbrž o to, zda přiznání podané Jurajem K. jménem st-le lze pokládati za přiznání podané st-lem samým. O tom nelze pak po názoru nss-u pochybovati, když st-l podáním z 24. června 1928 oznámil vyměřovacímu úřadu, že odpověď na vyzvání z 10. června 1928 podá za něho Juraj K., čímž tohoto dostatečně k podání přiznávky zmocnil, a Juraj K. podal přiznání z 30. června 1928 jasně jménem st-le.

Vyslovil-li tedy žal. úřad preklusi proto, že st-l nepodal přiznání, odporuje úsudek ten spisům. Žal. úřad, jak plyne z dalšího odůvodnění, ostatně uznává, že přiznání podané Jurajem K. jest přiznáním st-lovým, ale uvádí, že nebylo úplné, t. j. neobsahovalo udání o zcizovací hodnotě, a vyslovuje, že ve směrech, v nichž údaj chybí, tedy také ohledně zcizovací hodnoty, nastává prekluse již pro neúplnost přiznání. Tento názor žal. úřadu jest však právně mylný, neboť podle § 17 odstavce 2 dáv. prav., neudala-li strana v přiznání ničeho o obecných hodnotách, má ji úřad k udání hodnot do 14 dnů vyzvati, a teprve když na toto vyzvání obecné hodnoty neudá, nastane prekluse a vyměří se dávka na základě hodnot úředně předpokládaných (srov. Boh. A 8403/30). Tohoto postupu však úřad nešetřil, vycházeje, jak již uvedeno, z mylného právního názoru, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 10.486.

Horní právo. — Stavební právo: I. Majitel hor má postavení strany v řízení stavebním v příčině stavby nad dolovými měrami, jemu propůjčenými. — II. V takovém případě může se majitel hor domáhati toho, aby byly zachovány předpisy stav. řádu o konstrukci stavby, jichž nezachování ve spojení s účinky dolování by mohlo býti